

זריקה כאשתו — אך החליט להישאר רווק

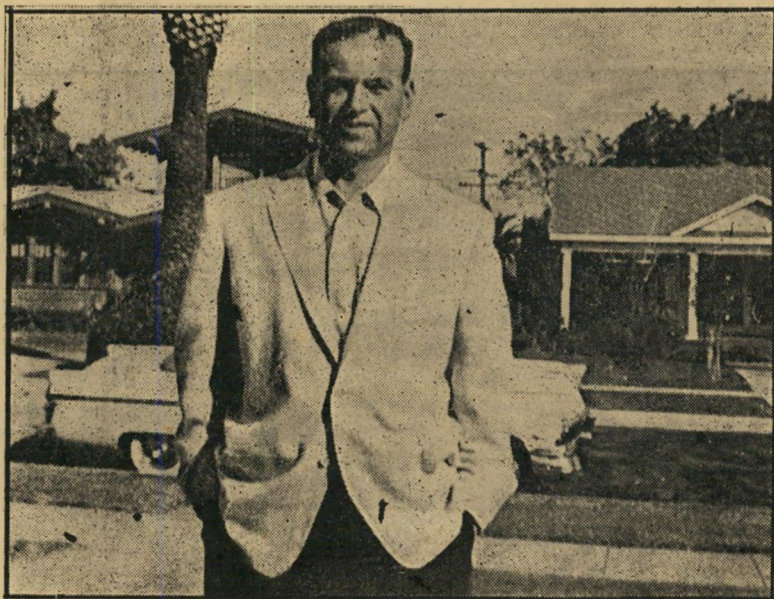
החלומות

שוחחנו בסלפון. הוא הזמין שיחה מיוחדת על חשבוננו מקאליפורניה לישראל, ואנחנו דיברנו בפעם הראשונה מאז התחלנו להתכתב. «אני בא לישראל, מותק», אמר לי בסלפון. התחלתי להאמין שהכל יסתדר באמת, ושברוב מאד אהיה מאושרת בחברתו של המהנדס האמריקאי שעדיין לא ראיתיו מעולם.

אמי לא אסע לארץ זרה. בוא אתה לכאן. למכתבינו היה כבר נושא חדש. בן ענה שהוא מציץ לי לבוא לבד ולהכיר אותו מקרוב. הוא כתב שאם הכל ימצא חן בעיני וארצה להנשא לו, הוא ישלח גם כרטיס טיסה לאמי ויביא אותה אליו. על חשבוננו.

אתם ימים היו הימים המאושרים בחיי. התהלכתי ברכיע השביעי. הרגשתי כאילו כל מה שרציתי בחיים בא אלי פתאום,

התחלתי להכין את הכל לנסיעה. הגשתי בקשה לחייה בקונסוליה האמריקאית בתל אביב והודעתי לו שעוד יעברו כמה חודשים עד שאגמור את כל הסידורים בישראל.

הוא בן סלמן, מהנדס מצליח ורווק מושבע. שניסה לזנוח על עקרונותיו ולשאת צעירה לארצות הברית, לדאוג גם לכלכלת אמה, בביתו.

הרווק מקאליפורניה

מישראל. במכתביו הבטיח להביאה על חשבוננו

בבת אחת. העתיד נראה לי ורוד וזהר.

באותם הימים הודיע לי בן שכבר קנה למענו בית מהודר, ליד מקום מגורי הנוכחי.

יירדו של עבדאללה

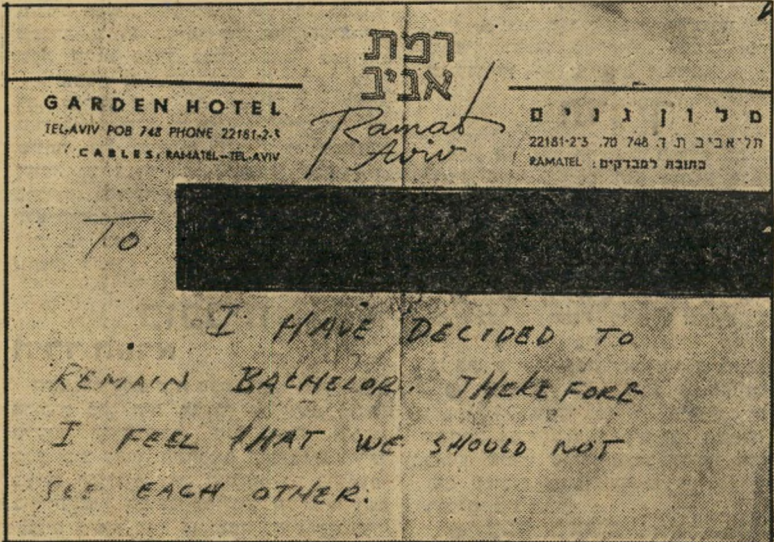
נודדתי בירושלים, בשנת 1933. לאבי המנוח היתה חנות לתכשיטים ולמוצרי אמנות וקישוט, עבודותיו היו מפורסמות בכל הארץ ואף במרבית ארצות המזרח התיכון. פעם הזמין אצלו המלך עבדאללה מערכת כלי שחמט, ומאז היו כל אנשי חצר המלך מזמינים אצל אבי עבודות יד. כשהיה המלך מבקר בירושלים, היה תמיד בא לבקר את אבי.

סידורי הנסיעה התארכו מאד, ובאפריל של השנה שעברה הגיע מכתב משמח: «אני בא לישראל» הודיע לי בן.

שמחתי מאד. התחלתי להכין הכל לבואו. לדודי ישנה חילה ליד תל-אביב. פניתי אליו וביקשתי שיעזור לי ושיסכים לשכן את בן בביתו, כשיבוא לארץ. הדוד הסכים. לשמחתי לא היה גבול. הכנתי שמלות חדשות והוצאתי הרבה כסף על סידורי קבלת-הפנים, למי שהיה עתיד אולי להיות בעלי.

שבוע לפני שעזב בן את ארצות-הברית,

אבי דאג היטב לחינוכי. למדתי בבית ספר עממי והתחלתי לבקר בבית-ספר תלכוני, כשפרצה מלחמת העצמאות. באותה תקופה

נשלח על נייר המכתבים של מלון רמת-אביב. «החלטתי להשאר רווק», כתב סלמן לבחירת-עטו. «משום כך אני מרגיש שמוטב שלא נראה עוד». מאז היא מחפשת אותו, ביקשה לאסור את יציאתו מהארץ.

כתב הפרידה

נשלח על נייר המכתבים של מלון רמת-אביב. «החלטתי להשאר רווק», כתב סלמן לבחירת-עטו. «משום כך אני מרגיש שמוטב שלא נראה עוד». מאז היא מחפשת אותו, ביקשה לאסור את יציאתו מהארץ.

הצעירה אשר זונים

שפנתה לבית-המשפט בתל-אביב, שלחה לארצות-הברית את מיטב תמונותיה. בני ימין סלמן הבטיח הרים וגבעות, החזיר תמונה זו, בהודיעו כי חזר בו לאחר שראה אותה.

של איש רציני מאד ומבוגר מאד. במכתביו כתב לי שהוא בן שלושים ושבע, אך הוא נראה כבן ארבעים וחמש.

היתה לי הרגשה שכן זר לי לגמרי. חשבתי שאולי הרגשה זו תיעלם כשניפגש שוב, אבל לבי ניבא לי רעות.

בן לא חזר גם אחרי ארבעה ימים. לקחתי את אחותי ואחי והלכתי לחפש אותו במלון רמת אביב. הראו לנו היכן הוא גר ודפקנו על הדלת. בן פתח את הדלת, ואפילו לא הזמין אותנו פנימה. דיברנו על הסף. הזמנתי אותו לארוחת צהרים והוא סירב. הוא רק אמר שיש ברצונו לדבר אתי והבטיח לבוא אלי הביתה.

למחרת בבוקר בא שליח מבית-המלון אלי הביתה. הוא הביא לי פתק באנגלית. «החלטתי להשאר רווק», כתב לי בן. «אני מרגיש שיותר טוב שלא נראה יותר אחד את השני». השליח חיכה עד שאגמור לקרוא ואמר לי: «מה אתך? בתורה צעירה כמון רוצה להתחתן עם זקן כזה?»

גירשתי את השליח ופרצתי בבכי. כל מה שקרה במשך השנה עבר לנגד עיני בבת אחת. לא היה לי חשוב כלל שלא אתחתן עם גבר שלא רוצה אותי, אבל תרה לי מאז היחס הנבזי שהוא גילה אלי מאז בא לישראל.

כשהתאוששתי מעט פניתי לעורך-הדין אמנון רוניק, ממשרדו של עורך-הדין מרדכי רויטמן. התיעצתי איתו והגשתי בקשה לעכב את בן מלצאת את הארץ. הוצאתי יותר מאלף ומאתים לירות בקשר עם ההכנות לנסיעה לארצות-הברית. עזבתי את מקומי עבודתי ועשיתי סידורים שונים שכולם עלו בכסף. אני בטוחה שבית-המשפט ימצא דרך לחייב את בן להחזיר לי את כל זה ולפצות אותי על הסבל שנגרם לי.

זהו סיפור פרטי, לאמיתו של דבר. אבל אני מפרסמת אותו כדי שבחורות אחרות תקראנה אותו בעיון ותלמדנה ממנו את הלקח שלמדתי אני — לקח שעלה לי ביסורים רבים ובהוצאות עצומות.

נפטר אבי ומשפחתי עברה לתל-אביב. בתל-אביב נכנסתי לקורס לפקידות. חיי לא היו מאושרים ביותר. אחרי החיים הישנים והשלחים בירושלים, באו חיים קשים בעיר הגדולה. אמי ואני עבדנו קשה לפרנסתנו.

פרשת ההתכתבות עם בן וההכנות לנסיעה לארצות-הברית, עוררו בי ובאמי תקוות חדשות. חשבנו שנוכל לצאת מן המסגרת הצרה של החיים החודגוניים שחיינו יחד בשנים האחרונות, או, באותם הימים אחרי השנים הטלפונית, לא ידעתי עוד שאני מתקרבת בפסיעות מהירות לאסון הגדול ביותר של חיי.

חיכיתי ליום העצמאות בכליון עינים. בן הודיע לי באותה שיחה טלפונית שהוא יבוא ארצה כמה ימים לפני החג. סידרנו את דירתנו הולה בשיכון שליד תל-אביב, והשיתמתי את כל ההכנות לקראת בואו של חברי לעט.

בוקר אחד, בערב החג השני של הפסח, כשחליתי כביסה על גג ביתי, שמעתי את קולה של שכנתנו לבית: «צפורה, צפורה, מחפשים אותך למטה».

יירדתי מן הגג. ראיתי ליד הבית גבר זר, שהלך לקראתי ואמר לי: «איי אם היר, איי אם בן».

גל של חום עבר בי. תמיד חלמתי על היום בו ניפגש שנינו לראשונה. אף פעם לא חשבתי שזה יקרה כל כך פשוט. נכנסנו לדירה ואני ישבתי מיד על אחד הכסאות, כי לא יכולתי לעמוד עוד מרוב התרגשות. ראיתי שגם הוא נרגש. הוא סיפר לי שהגיע בלילה לישראל וכי הוא מתגורר במלון רמת אביב.

הזמנתי אותו לאכול ארוחת בוקר. הוא סירב והסכים לבסוף לשותות כוס קפה. ישבנו ושוחחנו כחצי שעה. בן אמר לי שהוא נוסע ליומים לקרוביו בטבעון, וכי יבוא אלי מיד עם שובו לתל-אביב.

מכתב בהשכמת הבוקר

ב יומים שעברו מיום הפגישה בינינו, כמעט ולא ישנתי. בן עשה עלי רושם